

En engel over regnbuen

Lene Lorensen mener ikke, at livet er værd at leve, efter hendes datter er død. John Lorensen græder for sig selv. På hver deres måde forsøger forældrene at komme gennem sorgen

AF ELLEN STAMPE
OG GITTE BANK JENSEN

Lysset fra en Løvernes Konge-lampe falder på den blå væg. På et lavt, hvidt bord ved sengen står røde langstilkede roser og blander deres duft med rosa, orange og hvide buketter. Oven på dynen ligger bunker af tegninger, breve og blomster, og en række bamser sidder med ryggen op mod væggen. Simone ligger med dynen helt op til hagen i sit "Klokkeren fra Notre Dame"-sengetøj.

Hun ligner en, der sover, men hendes hud er iskold, og hendes læber er blå. Det er køligt i rummet, for der er ingen varme på. Kun fyrfadsløysene på det hvide bord varmer lidt.

Lene og John Lorensen har åbnet deres hjem for alle, der vil se deres datter. Flere af Simones klassekammerater kommer på besøg for at sige farvel til hende. Lene og Johns familier, naboer og kolleger har været der. Hver aften går forældrene ind og siger godnat. Simone bliver begravet den 16. januar 2001 fire dage efter sin død.

Et liv uden mening
Lene sidder ved det ovale

Klagesagen kort

Den 1. marts 2001 skriver Lene og John Lorensen en klage til Patientklagenævnet. I 16 punkter klager de over deres datters behandlingsforløb. Deres utilfredshed retter sig i hovedtræk mod:

- at deres praktiserende læger ikke noget før opdager, at Simone har kræft.
- at lægerne på Skejby er for positive med hensyn til Simones chancer for at blive rask.
- at de som forældre

spisebord i køkkenet. Hun kigger ud af vinduet. Børn tager i skole, folk kommer hjem fra arbejde. Selv kan Lene ingenting. Ikke læse, ikke høre musik, ikke se tv. Hun vågner først, når nogle vækker hende. Hun spiser kun, hvis nogen kommer med mad til hende.

I dagene efter Simones begravelse går hendes vågne timer med at lægge kortkabler ved spisebordet. Den ene efter den anden. Hun bliver ved, indtil de går op.

Indeni er hun helt tom. Og så er hun vred. Vred på lægerne over alt det, de udsatte Simone for, når det alligevel ingenting hjalp. Vred over, at hun ikke fik lov at sige farvel til sin datter, tale med hende om døden, give hende fred og ro den sidste tid.

Hvorfor skulle Simone tvinges til at træne selv dagene før, hun blev lagt i respirator?

Lene føler, hun har svigtet Simone. Hun stolede mere på lægerne, end hun lyttede til sit eget barn. Hun lod lægerne behandle kroppen og glemme mennesket, der boede indeni.

Kort efter begravelsen går Lene og John i gang

føler sig for dårligt informeret under hele forløbet.

Patientklagenævnet kom med den endelige afgørelse den 11. august 2003.

Her fik forældrene medhold i to punkter. Der var kritik af deres praktiserende læges behandling af Simone den 31. januar 2000, og der var kritik af en børnelæge på Skejby Sygehus, som den 12. oktober 2000 ikke gav forældrene besked om operationssvaret.

Foto: Gitte Bank Jensen og Ellen Stampe

Hver dag efter begravelsen går Lene op til Simones grav. Det sker ofte, at hun er der tre gange om dagen. John kører ind på kirkegården efter arbejde og sørger for, at der altid brænder et stearinlys.

Serie: Forældres største frygt

Hvert år dør omkring 500 børn i Danmark. Lene og John Lorensens datter Simone er et af dem. Bedst som de troede, at kræften var væk, og deres liv

kunne begynde igen, døde hun. De fik ikke sagt farvel. I tre kapitler fortæller vi historien om angsten for at miste et barn. Dette er det sidste.

med en klagesag over det forløb, Simone var igennem. På den måde får de afløb for noget af deres vrede og bitterhed. Der er stadig noget at kæmpe for. Selv om de ikke får Simone tilbage.

Meningen med livet uden Simone kan Lene ikke få øje på. Hun er gal over, at ingen i familien er døde og kan være sammen med hendes datter, og hun er misundelig på sine gamle forældre. Hun synes ikke, det er til at holde ud, at hun selv kun er 42, og der er så lang tid, til hun skal dø.

Lene ønsker ikke at leve mere. Men hun ved ikke, hvordan hun skal binde løkken. Hun ved heller ikke, hvordan hun skal skaffe sig et gevær. En overdosis Panodil-tabletter er udelukket, for de giver en langsom og pinefuld død. Det ønsker hun ikke.

En dag finder hun 20 stærke smertestillende Ketogan-tabletter, som ikke er blevet afleveret sammen med Simones anden medicin. Dem putter hun i sin sorte

håndtaske. Ned i den lille lomme med lynlås. Inden hun lyner til, tjekker hun holdbarhedsdatoen. Der står 2004, så der er tid at løbe på.

Det giver hende ro at vide, at de ligger der. Hvis det hele en dag bliver for meget, har hun en udvej.

Stine er bekymret for sin mor. Samtidig er hun vred over, at Lene siger, hun ikke har lyst til at leve, når hun stadig er der. De skændes meget. Både Lene, John og Stine. Husset emmer af dårlig stemning, og Stine synes, det er som at få en mursten i hovedet, når hun kommer hjem fra gymnasiet og træder ind af døren.

Hun forsøger at være glad og sød og passer på, hvad hun siger. Men en dag under et skænderi med Lene kommer hun til at sige det, hun har tænkt gennem et stykke tid.

"Jeg ved godt, at jeg aldrig bliver lige så god som Simone," siger hun.

Lene kan godt se, at Stine er blevet overset gennem det sidste år og også bliver det nu. Hun har

bare ikke overskud til andre end sig selv. Hun har nok i sin egen sorg. Og så har hun svært ved at forstå, at andre kan være lige så kede af det som hende. Få uger efter begravelsen ringer Lene til sin læge og siger, at hun har brug for psykologhjælp.

Og så beslutter hun, at det vil være uretfærdigt at bruge Ketogan-tabletterne før Stines studenterfest om sommeren.

Den svære tilgivelse

John sidder bag rettet af Peugeotten på vej hjem fra sit arbejde på mejeriet i Holstebro.

Det er i dagene sidst i februar og godt en måned, siden Simone blev begravet. Han har sagt ja tak til at arbejde i den stilling, han aldrig fik begyndt på, da hans datter blev syg for godt et år siden. Han og Lene skændtes alligevel uafbrudt derhjemme.

Hun forstod ikke, at han ikke var mere ked af det og ikke talte lige så meget om sin sorg som hende. Men John græd for sig selv i brusebadet og forsøgte at være den stærke over for Lene, så hun ikke blev ked af det. Han er også begyndt at gå til psykolog.

På arbejdet kredser Johns tanker omkring Simone meget af tiden. Når han pakker de sterile sprøjter ud af plastikken

for at tage prøver, tænker han, at det plejede hun at gøre for ham, når de skulle blande hendes medicin. Han husker, hvordan hun lavede kaffe om søndagen, når han hentede morgenbrød, og han mindes, hvordan hun løb på rulleskøjter ved siden af ham og Lene, når de var på løbetur. Han savner at se hende komme rundt om hjørnet med sin skoletaske på ryggen om eftermiddagen. Og han mangler at høre hendes stemme sige "Hej far, gider du lige hjælpe mig med det her?"

I de dage sker det tit, at John tænker, det kunne være så nemt at dreje rattet til venstre, når der kommer en modkørende lastbil. Klask. For sit indre blik forestiller han sig en lille notits i det nederste hjørne på avissiden. Der står, at føreren af den hvide Peugeot faldt i søvn bag rattet. Så tudbrøler han, så vejen bliver helt utydelig.

"Hvorfor skulle du også få den dumme sygdom?" siger han grædende ud i bilen.

Han siger også undskyld for alle de gange, han har sagt til hende, at hun skulle spise og gå. Han beder flere gange om tilgivelse for dengang, han blev så gal på hende og sendte hende ned på sit værelse, fordi hun havde gemt en frikadelle

